కథ

ఉగాది కానుక

ఉగాది పండుగ దగ్గర పడు తోందని గుర్తొస్తే చాలు. ఒళ్లంతా గిలిగింతలు పెట్టినట్లు, పులకింత లు చెలరేగినట్లు ఉంది రంబాబుకి. పండుగ వస్తోందీ అంటే చాలా మంది కొత్త అల్లుళ్ళకి ఆలాగే ఉంటుందేమో గానీ అతడిలో మాత్రం ఆనందం పరవళ్లు తొక్కు తోంది. పైగా అతడే మన్నా కొత్త అల్లుడా? ఊహూఁ కానే కాదు.

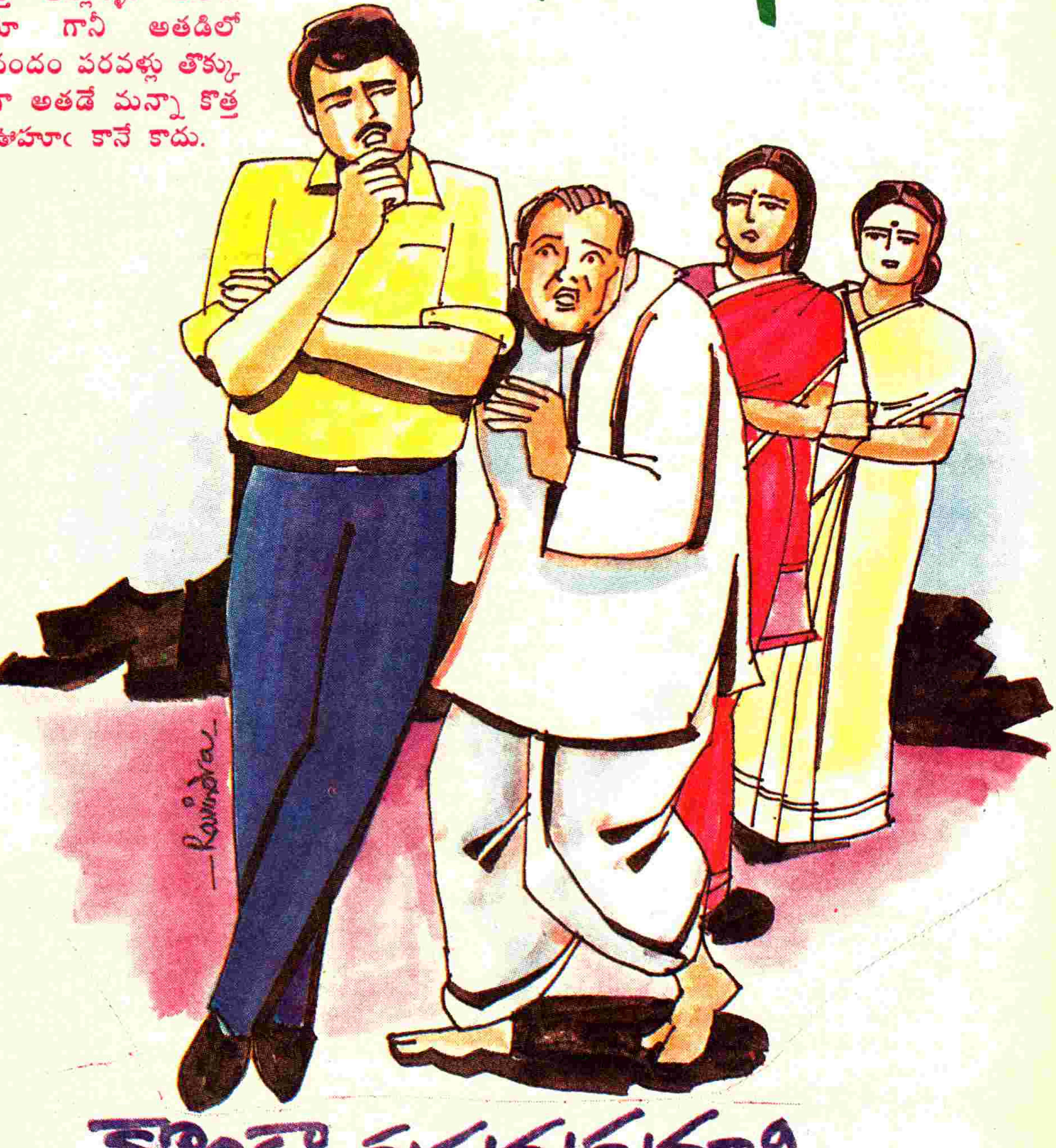

— కొండా కుసుమ కుమారి

పెళ్లయి ఆరేళ్లయినా ఇంకా కొత్త అల్లుడి లాగే అత్తవారింట్లో ఆర్భాటపు మర్యాదలూ, ఘనమైన కానుకలు అందుకొంటూ ఉండడమే.

సోఫా సెట్టూ, కలరు టీవి, స్కూటరు, ఫ్రిజ్ వగైరా ఇంట్లో సామానూ అలా పండుగ కానుకల క్రింద ముట్టినవే.

అవన్నీ చూసుకొంటుంటే చాలా ఆనందంగానూ, గర్వంగానూ అనిపిస్తుంది. అతడికి తన అదృష్టానికి తానే మురిసిపోతుంటాడు.

ఈసారి వింజామరలు చేబూని శీతల పవనాలు విసిరే దేవకన్యలాంటి ఎయిర్ కూలర్ నట్టింట నడచి రావాలని కలలు కంటూ మామగారి నుంచి వచ్చే పండగ ఆహ్వానం కోసం కళ్లు మామిడి కాయల్లా కాచి పండిపోయేలా ఎదురుచూస్తున్నాడు.

ఆఫీసులో ఉన్నాడన్న మాటే కాని మనసంతా ఇంటి దగ్గరే ఉంది. ఈ రోజైనా ఉత్తరం వచ్చిందో లేదోనని లెక్కలేనన్ని సార్లు అనుకొన్నాడు.

మధ్యాహ్నం బాస్‌కు చెప్పాపెట్టకుండా ఇంటికి ఓ ట్రిప్పేద్దామనుకొన్నాడు కాని బాస్ గారి భార్యామణి ఏం వడ్డించిందో కాని ఆయన గారు ఆఫీసు కొచ్చినప్పటి నుంచి గుర్రు గుర్రు మంటూ వచార్లు చేస్తూ మధ్య మధ్య గాండ్రు గాండ్రు మంటున్నాడు. అందుకే కొంగ జపం చేస్తూ ఓపిక పట్టాడు.

ఇంటి కొస్తూనే స్కూటరు స్టాండేసి 'రమ్యా రమ్యా!' అంటూ కేకలు పెడుతూ గబగబా వరండా మెట్లెక్క బోయి ఎదురు దెబ్బతగిలించుకొని "అమ్మో!" అంటూ తూలిపడ్డాడు.

"ఏమిటండీ! ఏమిటా గావుకేకలు!" అంటూ బయట కొస్తూనే "అయ్యో! అలాపడి పోయారేమిటండీ! కళ్లు తిరిగాయా?" అంది గాభరాగా. నెమ్మదిగా లేచి "అబ్బ! ఏం లేదు గాని మీ నాన్న దగ్గర నుంచి ఈ రోజైనా ఉత్తరం వచ్చిందా?" కుంటుతూ అడిగాడు.

"ఏం కంగారండీ! ఉత్తరం తప్ప మీ కళ్లకేదీ కనిపించేలా లేదు".

"కంగారు కాక! ఇంకా పండగ పట్టుమని మూడు రోజులైనా లేదు. అప్పటి కప్పుడు శెలవు కావాలంటే మా బాసు పక్కలో బాంబుపేలినట్లు ఎగిరిపడతాడు. కాస్త ముందుగా కాకా పట్టి సెలవు అడుగుదామంటే ఇంతవరకు ఉత్తరం పత్తరం లేదు."

మీకటు వంటి ఇబ్బందేమీ లేదు లెండి ఈసారి" నవ్వుతూ అంది.

రాంబాబు అర్థం కానట్లు చూశాడు.

"అంటే! నీ లెటరు చూసుకొని పండుగ బహుమతిగా ఎయిర్‌కూలర్ ముందే పంపించేస్తున్నారా? లేక డబ్బు పంపించారా? అయినా పండక్కి అత్తారింట్లో ఉంటేనే బావుంటుందోయ్" లెటరు కోసం నాలుగు మూలలూ వెతుక్కొంటూ అన్నాడు.

"కుంటు కొంటూ ఏం తిరుగుతారు కాని అలా సోఫాలో కూర్చోండి టీ తీసుకొస్తాను" అంటూ ఉత్తరం తీసి అందించింది.

కుదుట పడ్డ గుండెలతో "హమ్మయ్య" అనుకుంటూ కవరు విప్పి అక్షరాలవెంట చూపుల్ని పరిగెత్తించాడు క్షేమ సమాచారాలు వదిలి.

ఏ పండక్కి వచ్చినా అమ్మాయీ, మీరూ పట్టుమని పది రోజులైనా ఇంట్లో ఉండకపోవడం మీకు చాలా అసంతృప్తిని కలిగిస్తుంది. మరో నాలుగు రోజులు సెలవు పెట్టాలంటే మీ బాసు ఎంత హంగామా చేస్తాడో నాకు తెలిసిందే. పైగా అమ్మాయి ఒట్టి మనిషి కూడా కాదు కాబట్టి మిమ్మల్ని ఇబ్బంది పెట్టడం ఇష్టం లేక మేము ఒక నిర్ణయానికొచ్చాం. ఉగాదికి మీ అత్తగారూ, నేనూ మీ ఇంటి కొచ్చి నాలుగు రోజులుండి అటు నుండి యాత్రల కెళ్లాలనుకొంటున్నాం. ఈ విషయం తెలిసాక మీ రిద్దరూ సంతోషిస్తారని తెలుసు

మూర్ఛ పోయినంత పనిచేశాడు.

టీ తీసుకొచ్చిన రమ్య భర్తను తట్టి లేపింది.

"మీకు ఒంట్లో బాగున్నట్లు లేదు. ఇంతకు ముందు వరండాలో పడిపోయారా! ఇప్పుడిలా మళ్లీ సోఫాలో ..."

"నా బొంద. అయినా ఉగాది పండక్కి మనల్ని పిలవకుండా వాళ్లు రావట మేమిటి? పైగా ఎయిర్‌కూలర్ కావాలని రాశాం కదా!" చిరాకు పడ్డాడు ప్లానంతా అప్‌సెట్ అవుతున్నట్లనిపిస్తుంటే.

రమ్యకు కోపం ముంచు కొచ్చింది.

"అదా మీ బాధ. ఆ విషయం మా వాళ్లు మరచిపోరు. ఇక్కడైనా పండగే కదా! అదేదో ఇక్కడే ఇచ్చి వెళతారు లెండి" అంటూ కప్పు టేబిలు మీద పెట్టి విసవిస లోపలకు వెళ్లిపోయింది.

★ ★ ★

అర్ధరాత్రి ఎవరో తలుపు తట్టడంతో నిద్రమత్తులో విసుక్కొంటూ లేచొచ్చిన రాంబాబు తలుపుతోస్తూనే కెవ్వు మన్నాడు.

నిండా ముసుగులున్న ఇద్దరు వ్యక్తులు గుమ్మానికెదురుగా చీకట్లో నిలబడి ఉన్నారు.

"ఏ... ఏ... ఏం లేదు. మా ... మా.. మా.. దగ్గరేం లేదు" అంటూ భయంతో వెనక్కి జరుగుతుంటే బెడ్ రూమ్‌లో నుండి వచ్చింది రమ్య.

వాళ్లను చూస్తూనే నిలువు గుడ్లేసుకొని "అయినా తలుపు తట్టగానే గబగబ వచ్చి తీయటమేమిటండీ! రోజూ పేపర్లో ఎన్నెన్ని ఘోరాలు చదవటం లేదు. మీ కసలు మతిపోయింది. వీళ్లు ఉన్న వన్నీ వూడ్చుకుపోయేందుకే వచ్చారు" గొంతులో నుంచి ఏడుపు తన్నుకొస్తుంటే వణికిపోతూ అంది.

రాంబాబు తెలివిగా మూలనున్న కర్ర అందుకోబోయాడు.

"అల్లుడు గారూ! అమ్మాయ్ రమ్యా! వచ్చింది మేమేనమ్మా. చీకట్లో గుర్తుపట్టలేదా? ఇక్కడ చలి మరీ ఎక్కువగా ఉంటే నిండా ముసుగు పెట్టక తప్పలేదు" అంటూ లోపల కొచ్చారు.

"ఏమిటీ మీరా! అయినా ఈ అర్ధరాత్రి రావటమేమిటండీ!"

"ఏం చెయ్యం! పగలు బస్సు వెళ్లిపోవటంతో రాత్రి బస్సుకి బయలుదేరక తప్పలేదు" జగన్నాథం పెట్టె క్రింద పెట్టి కుర్చీలో నీరసంగా కూలబడ్డాడు.

"అదేమిటమ్మా! ఇద్దరూ అలా చిక్కి పోయారు?" దిగులుగా అంది రమ్య. మీ నాన్న నేనూ పది రోజులు జ్వరం పడ్డామమ్మా! నువ్వు కంగారు పడతావని ఉత్తరం రాయలేదు" అంటూ అన్నపూర్ణ కూతురితో నెమ్మదిగా అంది. "మీ నాన్న ఆకల్లేదని వచ్చే ముందు కూడా భోజనం చెయ్యలేదు"

"అరె భోజనం చేసి బయలు దేరాలను కొన్నానమ్మా" అంటూ గబ గబ కాసిని బియ్యం కడిగి స్టౌమీద పడేసి కూరల బుట్ట తీసింది.

అర్ధరాత్రి దిగటం కాకుండా అంకమ్మ జాతరలా వంటా వార్పూ మొదలు పెట్టేసరికి చిర్రెత్తుకొచ్చిన రాంబాబు ముసుగు తన్ని పడుకొన్నాడు గొణుక్కొంటూ.

రమ్య తల్లిదండ్రులతో మంచీ చెడ్డా మాట్లాడుతూ వంట పూర్తి చేసి వడ్డించి పక్కలు దులిపివేసే సరికి రెండయింది.

బారెడు పొద్దెక్కినా ఒళ్లెరుగని నిద్రపోతున్న వాళ్లను చూసి పళ్లు నూరుకుంటూ అయినా ముసలాళ్లకు నిద్రపట్టదంటారు ఎంత నిశ్చింతగా పడుకొన్నారో చూడు" అన్నాడు రమ్యతో.

"ఈ మధ్య ఒంట్లో బాగా లేదట. పాపం అందుకే అంత అలసి పోయినట్లు పడుకొన్నారండీ!" అంది భర్త ఎగతాళి గమనించక.

నెమ్మదిగా కాఫీ సిప్ చేస్తూ "అవును. పాపం పెద్దవాళ్లు కదా! పైగా జ్వరం పడి లేచారు. నువ్వు పిండి వంటలూ పిడక వంటలూ అని హైరాన పడకుండా నలుగురికీ పథ్యం కూరలే చెయ్యి ఫరవాలేదు" అన్నాడు.

అప్పుడే ఆవులిస్తూ లేచొచ్చిన జగన్నాథం" భలేవాడివేనయ్యా. మా కోసం నువ్వా నోరుకట్టేసు కొంటావా! అసలు మాకే మైందని! ఇప్పుడు శుభ్రంగా తిని తిరుగుతున్నాం. రమ్యా! అల్లుడిగారి కిష్టమైన పెసరట్లు మీ అమ్మను వెయ్యమన్నాను. మేమున్న నాలుగు రోజులూ నువ్వు రెస్టుతీసుకొంటే వంట వనంతా మీ అమ్మ చూసుకొంటుంది పండక్కి మీరు మీ ఇంటి కొచ్చినట్లే అనుకొని మీ ఆయన కిష్టమైన సున్నుండలు, బొబ్బట్లు ఆవడలు అన్నీ చెయ్యమని చెబుదాం" అన్నాడు.

అప్పటికే అన్నపూర్ణ రాత్రి నానబోసిన పెసలు రుబ్బే కార్యక్రమంలో పడింది.

రాంబాబు మనసు కుతకుతలాడిపోతుంటే పేపరు తీసుకొని వరండాలోకి వెళ్లిపోయాడు.

పండక్కి అత్తారింటికి వెళుతున్నాంకదా అని సరుకులు తీసుకురాలేదు. ఇప్పుడు రమ్య ఇంతపొడుగు లిస్టు రాసి అందిస్తే గుండె బేజారై పోయింది.

"అల్లుడిగారికి ఇవి ఇష్టం. అవిష్టం" అంటూ అత్తగారు పొద్దస్తమానం ఏదో ఒకటి వండుతుంటే ఒంటికి

త్వరలో

"పట్టుదలతో ఏ రోజు పాఠాలు ఆ రోజు చదివితేనే కదాసార్!, పరీక్షలలో ఫస్ట్‌క్లాస్‌లో పాసయ్యేది?" అడిగాడు విద్యార్థి.

"అవును. నువ్వెప్పటి నుండి ఇలా చదువుతున్నావు" అడిగాడు ఉపాధ్యాయుడు.

"ఇంకా నిర్ణయించుకో లేదు సార్! త్వరలో చదవాలనుకుంటున్నాను" అన్నాడా విద్యార్థి.

మంచాల శ్రీనివాసరావు
[ఫిరంగిపురం]

కారం రాచుకొన్నట్లనిపిస్తుంది.

ఇక మామగారైతే "నీకు బొత్తిగా తోచనట్టుంది రాంబాబూ! వీడియో కాసెట్లు తీసుకురారాదూ!" అంటూ పురమాయించి టీవీకి అతుక్కుపోయి కూతురు అందించే ఫలహారాలు తీరుబడిగా తింటూ కాలక్షేపం చేస్తుంటే ఒళ్లు మండి పోతోంది.

ఎయిర్‌కూలర్ వచ్చే దాకా ఓపిక పట్టక తప్పదనుకొని పండుగ రోజంతా పడిగాపులు పడ్డాడు మామగారి నోటి నుంచి ఆ మాటొస్తుందేమోనని.

కాని ఆయన గారికి ఆ ధ్యాసే ఉన్నట్లు కనిపించలేదు.

భార్యకు పిండి వంటలు పురమాయించటం. అల్లుడితో కొత్త సినిమా కాసెట్లు తెప్పించుకోవటం మాత్రమే జీవిత ధ్యేయం అన్నట్లున్నాడు. అప్పటికీ ఆ విషయం రమ్యకు గుర్తు చేశాడు.

"మీ కింత తొందరే" అంటూ విసుక్కొంది.

ఆ రాత్రి సరిగా నిద్రే పట్టలేదు రాంబాబుకి.

★ ★ ★

పొద్దుటే ఎవరో పిలవడంతో షేవ్ చేసుకొంటున్నవాడల్లా లెచొచ్చాడు.

అపరిచిత వ్యక్తులు ఇద్దరూ లోపలకు చూస్తూ "జగన్నాథం గారున్నారా" అంటూ అడిగారు.

"ఉన్నారు. మీరెవరండీ!"

"ఇన్‌స్టాల్‌మెంటులో ఇంటికి కావలసిన వస్తువులన్నీ సప్లయి చేసే షావువాళ్లం" సీరియస్‌గా అన్నాడు వాళ్లల్లో ఒకడు.

ఎగిరి గంతేసినంత పని చేశాడు రాంబాబు.

ఆనందంతో తలమునకలవుతూ "రండి - రండి" అంటూ ఆహ్వానించాడు వాళ్లను.

మొత్తానికి భలే మామగారు. మాట మాత్రం చెప్పకుండా గొప్ప సస్పెన్సులో పెట్టేశాడు. చివరకు ఇలా ఇన్‌స్టాల్‌మెంటులో పండుగ కానుక సెటిలు చేశాడన్న మాట అనుకొంటూ హుషారుగా లోపల కొచ్చాడు.

అప్పటికే వంటింట్లో తలుపు చాటు నుండి పొంచి చూస్తున్నాడు జగన్నాథం.

"మామగారూ! మీ కోసం ఇన్‌స్టాల్‌మెంటు షావు వాళ్లు వచ్చారు. ఏదైనా కావాలని చెప్పారా?" ఏమీ తెలియనట్లు గాంభీర్యం ప్రదర్శించాడు.

"అబ్బే! వాళ్ళకి నేనేం చెప్పలేదు బాబూ! అసలు నేను ఇంట్లో లేనని చెప్పి పంపించెయ్ నాయనా! అన్నాడు.

అదిరిరి పడ్డాడు. "అదేమిటండీ! వాళ్లంతగా మీ కోసం వస్తే లేరని చెప్పమంటారేమిటి!"

"ఫరవాలేదు బాబూ! ముందు నేను ఇంట్లో లేనని చెప్పి పంపించెయ్!" రాంబాబు మామగారిని అయోమయంగా చూశాడు.

"అదేమిటండీ! మీ రింట్లో ఉన్నారని చెప్పాను. ఇప్పుడే పెరటి దారంట మార్కెట్టు కెళ్లారని చెప్పుబాబూ!" కంగారుగా అన్నాడు.

"బావుండదండీ! మీరొచ్చి అదేదో సెటిలు చేస్తే బావుంటుంది"

"నా వల్ల కాదు నాయనా! ముందు వాళ్లని పంపించేస్తే మంచిది."

రాంబాబుకి మామగారి ఆలోచన అర్థం అవటంతో పట్టుదల పెరిగింది. ఎలాగైనా ఎయిర్‌కూలర్ రాబట్టుకొని కాని వదిలి పెట్టకూడదనుకొన్నాడు.

తెలీదా?

"ఏంటలా అడవిలో చెట్లు నరుకుతున్నావ్? అదే మన్నా నీ బాబు సొమ్ము అనుకొన్నావా?" అని ప్రశ్నించాడు.

"వన సంపద మన సంపద" అనే కాప్షన్ తెలీదా మీకు?" అని బదిలిచ్చాడు.

శ్రీగిరి శ్రీకాంత్,
[అమలాపురం]

'ఇన్‌స్టాలుమెంటని మీరేం ఇదవ్వకండి మామగారూ! మనలాంటి మధ్య తరగతి వాళ్లకు సులభవాయిదాల పద్దతే మంచిది. అత్తయ్యా! మీరైనా చెప్పండి.

అన్నపూర్ణమ్మ చేతులు పిసుక్కొంటూ "తర్వాత చూద్దాంలే బాబూ! ముందు వాళ్లను పంపించెయ్" అంది.

రమ్య ఉండబట్టలేక భర్తతో "మీరేమిటండీ మధ్యలో. వాళ్ళకి నేను చెబుతాను వదండి. బలవంతంగా వస్తువులు అంటగట్టడ మేమిటి. వాళ్లకి బుద్ధుండక్కర్లా" అంటూ హాల్లోకి వెళ్లబోతుంటే రాంబాబు పట్టుకొని ఆపాడు.

"ఇంటి కొచ్చిన పెద్దమనుష్యులతో అలా మాట్లాడితేఏం బావుంటుంది. మేం వెళతాంలే" అంటూ రాని మొరాయిస్తున్నా వినకుండా మామగారి చెయ్యి పట్టుకొని లాక్కుపోయినంతపని చేశాడు.

జగన్నాథాన్ని చూస్తూనే ఒక్కసారిగా వాళ్లిద్దరూ దూకుడుగా లేచారు.

"ఏమిటయ్యా పెద్దమనిషీ! చెప్పా పెట్టకుండా ఊళ్లో నుండి ఉడాయించటం మర్యాదేనా!"

బిత్తర పోయారు రమ్యా రాంబాబు.

జగన్నాథం తడబడుతూ "నేను వచ్చి మీ ఓనరుతో మాట్లాడుతాను. వెళ్లండి బాబూ! ఏదో పండగని అల్లుడి గారి దగ్గర కొచ్చాంకాని మేమక్కడకు వెళతాం అన్నాడు.

"చాల్లేవయ్యా! ఇంట్లో చిన్నా చితకా సామానంత అమ్మేసుకొని ఇల్లు ఖాళీ చేసి రాత్రికి రాత్రికి బయలుదేరి వచ్చేశారు. ఇటునుంచి ఏ తీర్థయాత్రలకో వెళ్లాలని ఊరొదలి పెట్టారట. ఏడాదిగా ఇదిగో కడతా, అదిగో కడతా అంటూ మాటలతో మరిపించి చివరకు ఈ పని చేస్తావా? బుద్ధుండాలయ్యా ముందు మాకు డబ్బయినా కట్టు. తీసుకొన్న సామానైనా అప్పగించులేకపోతే ఊరుకొనేది లేదు.

బెదిరిపోయాడు రాంబాబు. నిర్ఘాంతపోయింది రమ్య.

"అవన్నీ ఆయన దగ్గరరెందుకుంటాయి. పండగ కానుకలుగా అల్లుడి కిచ్చేస్తేనూ!" అన్నపూర్ణమ్మ కలుగజేసుకొంది.

"అహా! అయితే ఈ కలరు టీవీ, ఫ్రిజ్జూ డైనింగు టేబిలు సెట్టూ అన్నీ మావేనన్న మాట. ఒరేయ్ నాగూ! ముందు ఏదైనా బండి మాట్లాడరా! ఈయన గారు ఇచ్చేదేం లేదు కాని మన వస్తువులైనా పట్టుకుపోదాం. అత్త సొమ్ము అల్లుడు ధారపోసాడంటే ఇదే"

రాంబాబు గుండె గుభిల్లుమంది.

"ఇప్పుడు ఇవన్నీ మాకు సంబంధించినవైతే ఎలా తీసుకెళతారు?"

"అలాగా నాయనా! అయితే వాటి రసీదులు చూపించు" దిక్కులు చూశాడు.

"పోనీ వాయిదాలు మీరు చెల్లిస్తానంటే వెళ్లిపోతాం" చివరగా అన్నాడు.

కంగారు పడ్డాడు. "అబ్బే నే నెందుకు కడతాను"

"మరి అప్పనంగా తెచ్చుకొని ఇంట్లో పెట్టుకోవటం అనుకొన్నావా? జగన్నాథం బ్రతిమాలాడుతున్నా వినకుండా అందరూ కళ్లప్పగించి చూస్తుండగానే ఒక్కొక్కటిగా అన్నీ తీసుకెళ్లిపోయారు.

క్షణాల్లో ఇల్లంతా బావురుమన్నట్లయింది.

"క్షమించు నాయనా! నా ఒక్కగా నొక్క కూతురు దేనికీ కంటతడి పెట్టకూడదని మీ సంసారం కళ కళలాడాలని కోరినవన్నీ ఈ పద్ధతిలో తెచ్చాను. నా జీతంలోనే తినీ తినకా వాయిదాలు కట్టుకొంటూ వస్తుంటే పోయిన ఏడాది చూపుతగ్గిందని షాపులో గుమాస్తా ఉద్యోగం నుంచి తీసేశారు. మళ్లీ ఎన్ని ప్రయత్నాలు చేసినా ఏ చిన్న ఉద్యోగమూ దొరికింది కాదు. రాను రాను పిడికెడు మెతుకులు వండుకోవటం కూడా కష్టమైపోయింది. ఇక మా శేష జీవితాన్ని ఏ ఆశ్రమంలోనో గడపాలని నిర్ణయించుకొని, చివరగా మిమ్మల్నిచూసి మీ దగ్గర నాలుగు రోజులు ఉండాలని ఇక్కడ కొస్తే ఇంత ఘోరం జరిగింది. తిన్నగా ఎటైనా వెళ్లిపోయినా బావుండుననిపిస్తుందిప్పుడు" అనాడు ఖిన్నుడై.

రమ్య కళ్లనీళ్లుపెట్టుకొంది "మా కోసం ఎందు కింత పని చేశారు నాన్నా అడిగినవన్నీ కొనివ్వకపోతే కాని వదిలిపెట్టని కసాయి వాళ్లమా మేము?"

"అలా అని కాదు తల్లీ! ఈ దేశంలో ఏ ఆడపిల్లా నిలువునా తగలబడిపోతున్నా ఇంకా తన భర్త మంచివాడే అని చెబుతుంది కాని అతడి అసలు నైజాన్ని లోకానికి చూపే ప్రయత్నం చెయ్యదు కదా. అందుకే మా భయం మాది. ఇక మేం మాత్రం ఎందుకిక్కడ. మా దారిన మమ్మల్ని వెళ్లనీ!"

రాంబాబు తలగిర్రున తిరిగిపోతోంది.

పండుగ కానుక లంటూ మురిసిపోయాడే కాని ఈ వృద్ధులు తమ జీవితాన్ని పణంగా పెట్టి తమను తాము బలి ఇచ్చుకొంటారని వూహించనందుకు సిగ్గు పడ్డాడు.

"మీ కొడుకైనా కూతురయినా రమ్యే కదా! ఇంకెక్కడకు వెళతారు. ఎప్పుడో మీరిచ్చిన కానుకలు అందుకోవటమే కాని మేమీదీ మీకు ఇవ్వలేదు కదా! అందుకే ఈ ఉగాది పండక్కి మేమిచ్చే కానుక ఇదే అనుకోండి మామగారు, ఇక్కడే ఉండండి" అంటూ లోపలకు వెళ్లిపోయాడు. ఇప్పుడు తమ మనసెంతో తేలిగ్గా, హాయిగా అనిపించింది. పండుగ కానుకలు తీసుకొన్నప్పుడు కూడా ఇంత ఆనందం కలుగనందుకు ఆశ్చర్యం కూడా వేసింది.

●